

Symbol nr. 35

Polprincippets kosmiske kredsløb

Væsenets polstruktur

35.1 Med hensyn til hankøn og hunkøn er det ikke således, at et hankønsvæsen bliver ved med at være et hankønsvæsen i al evighed, ligesom et hunkønsvæsen naturligvis heller ikke i al evighed bliver ved med at være et hunkønsvæsen. I sit inderste princip er ethvert væsen dobbeltpolet. Denne tilstand er i virkeligheden væsenets primære kosmiske tilstand. Når væsenet betegnes som "enpolet", betyder det ikke, at det ikke i sig rummer begge polprincipper, men derimod at den ene pols talent er mere eller mindre latent. Hos nogle væsener er det, som tidligere forklaret, den feminine pol, der er stagneret. Og hos andre væsener er det den maskuline pol, der er stagneret. De to væsener bliver derved henholdsvis fremtrædende som et hankønsvæsen og et hunkønsvæsen. Disse to principper i væsenet er underkastet en organisk funktion, der bevirker, at væsenet skiftevis fremtræder som hankønsvæsen og hunkønsvæsen. Imellem disse tilstande lever væsenet i sin primære tilstand som et dobbeltpolet væsen på det åndelige plan. Efter denne dobbeltpolede tilstand på det åndelige plan fremtræder det igen i en enpolet tilstand. Hvis det i sin enpoledede tilstand før den dobbeltpolede tilstand som færdigt menneske var et maskulint væsen, vil det nu efter denne tilstand fremtræde som et feminint væsen. Og hvis det, før den dobbeltpolede tilstand som færdigt menneske, var et feminint væsen, vil det nu efter dobbeltpoletheden være et maskulint væsen. Det er igennem denne væsenets polforvandling, at lyset og mørket skabes. Det kan måske synes mærkeligt, at et maskulint væsen, hvilket altså vil sige: et hankønsvæsen, kan blive forvandlet til et feminint væsen eller et hunkønsvæsen, ligesom et hunkønsvæsen på samme måde kan blive forvandlet til et hankønsvæsen. Men her må man huske på, at begge de nævnte væsener hver især, i sin kosmiske analyse, rummer begge de to poler: den maskuline og den feminine, hvad enten de i øjeblikket fremtræ-

der som hankønsvæsen eller hunkønsvæsen. Et væsen, der i sin nuværende epoke fremtræder som hankønsvæsen, fremtræder kun i denne tilstand, fordi dets feminine pol er latent eller i sin mindste udfoldelse. Væsenet er derved ikke et maskulint væsen helt i renkultur. Det er således i henhold til dets feminine pols tilstedeværelse også, om end i en meget svag grad, et feminint væsen, selv om dets maskuline pol er den overlegent førende eller herskende i væsenets manifestation. Det samme gør sig naturligvis også gældende hos det væsen, der i sin nuværende epoke fremtræder som et hunkønsvæsen. Her er det den maskuline pol, der er latent eller i sin mindste udfoldelse, og den feminine pol, der udgør den overlegent førende eller herskende i væsenets manifestation og oplevelse af livet. Det levende væsen er således, som før nævnt, i sin inderste eller kosmiske analyse dobbeltpolet. At denne dobbeltpolethed, i den fysiske verden skiftevis kommer til udfoldelse som hovedsageligt enpolethed som hankøns- og hunkønstilstand, forandrer absolut ikke denne dets inderste analyse som dobbeltpolethed. Dobbelpoletheden bliver således her synlig som det levende væsens primære kosmiske analyse.

Enpolethedens mission

35.2 Hvorfor fremtræder det levende væsen som enpolet? – Når væsenet fremtræder som enpolet, skyldes det dette, at uden oplevelsen af enpolethedens epoker, ville dets mentalitets- og bevidsthedsskabelse være en total umulighed. Væsenernes skiftelige oplevelse af enpolethedens epoker er den absolutte betingelse for deres eksistens som levende væsener. Igennem enpolethedens epoker får væsenerne fornyet eller genopbygget deres degenererede kosmiske bevidsthed, som de fik opbygget og gennemlevet i deres tidligere spiralkredsløb. Og fra dette spiralkredsløbs salighedsrige mineralområde udvikler de nævnte væsener sig nu igennem det nuværende spiralkredsløbs planterige og dyrerige, hvortil de nuværende ufærdige mennesker mere eller mindre hører. Herfra udvikler de sig nu frem til at blive til færdige mennesker med en ny kosmisk bevidsthed, hvorved de fremtræder i Guds billede efter hans lignelse. Hvad betyder enpoletheden i væsenernes primitive dyriske tilværelse? – Enpoletheden er en tilstand i væsenet, der automatisk skaber en længsel, et begær efter lys. Væsenerne fornemmer dette begær efter lys som en livsbetingende sult, der stimulerer dem til at søge dens mættelse. Denne stimulans er en forstærkning af væsenets urbegær og bringer væsenet til manifestation og skabelse. Det er

denne sult, hunger eller længsel, der hos det ufærdige menneske kendes som dets dragning imod et væsen af det modsatte køn. Det maskuline væsen drages altså imod et feminint væsen, ligesom det feminine væsen drages imod et maskulint væsen. Når disse to væsener af modsat køn således søger hinanden, er det fordi, de kun kan få denne deres kønslige eller seksuelle sult tilfredsstillet igennem den akt, de udløser med hinanden, vi kender som parringsakten. Vi har i denne sult og mættelse den primære struktur, i kraft af hvilken væsenerne føres igennem dyreriget og frem til det færdigt udviklede menneskes tilstand. Men hvordan skulle det gå til, hvis ikke væsenerne var enpoledede, hvilket altså vil sige: var fremtrædende som hankøns- og hunkønsvæsener, så de begge blev afhængige af hinanden for at få deres seksuelle sult, altså længslen efter den kulminerende behags- eller vellystfølelse som de på normal måde kun kan få igennem deres parringsakt med hinanden, tilfredsstillet?

Oplevelsen af denne store behags- eller vellystfølelse er jo intet mindre end lyset fra Guds ånd i en for de fysiske væsener tilpasset form. Men da de endnu ikke havde kosmisk bevidsthed, kunne de jo kun opfatte denne deres guddommelige oplevelse som en rent fysisk proces. Denne Guds ånd skabte således ved en organisk proces en kunstig kærlighedsoplevelse, vi allerede har beskrevet under begrebet "forelskelse". Denne forelskelse skabte i sit normale forløb en gensidig sympati i parringsvæsenerne for hinanden og ligeledes en kærlighed til deres afkom. Og denne parringsproces var det eneste lys, den eneste virkelige sympatioplevelse i væsenernes udviklingszone i dyreriget, hvor alle væsener så at sige var i krig med alle. Livsbetingelserne var jo her dette, at væsenerne måtte dræbe for at leve. Midt i denne krigens og dødens verden var manifestationen af Guds ånd i form af parringskærligheden således en fredens helligdom indenfor de to parringsvæseners og deres afkoms område. Denne hunger eller længsel efter lyset i form af parringsakten og dermed efter sympatien fra et væsen af modsat køn blev livets fundament for væsenernes førelse igennem dyreriget og frem igennem de ufærdige menneskers dyriske kulmination eller djævelbevidsthedstilstand og videre frem til at blive til mennesket i Guds billede. Her blev oplevelsen af Guds hellige ånd i et helt andet format af lysvæld end det, væsenerne kunne få gennem parringsakten. Vi skal ikke her dvæle mere ved dette emne, men kun henvise til tredje bind af nærværende værk, i hvilket dette er udførligt beskrevet. Her skal vi blot i selve symbolforklaringen

gøre lidt nærmere rede for, hvad det er, der bevirker, at væsenet skiftevis fremtræder som hankøn og hunkøn i spiralkredsløbene.

Forklaring til symbol nr. 35

35.3 Spiralkredsløbets riger

Den i forskellige farver fremtrædende trappefigur forneden på symbolet symboliserer et spiralkredsløbs riger. Vi ser, at det nederste trin er rødt. Det symboliserer planteriget. Det næste trin opefter fremtræder i orange farve. Det symboliserer dyreriget. Det tredje trin, fremtrædende i gul farve, symboliserer det færdige menneskerige. Det fjerde trin, fremtrædende i grøn farve, symboliserer visdomsriget. Det næste trin, fremtrædende i blå farve, symboliserer den guddommelige verden. Det næste trin i lys indigofarve symboliserer salighedsriget, der udgør mellemstadiet mellem den åndelige og fysiske verden. Dette rige skygger ind på det fysiske plan som mineralriget. Og vi kommer herefter til et nyt spiralkredsløbs planterige, der efterfølges af et nyt dyrerige og dette igen af et rigtigt menneskerige og således fortsættende.

35.4 De enpolede væseners parringsakt

Til venstre på symbolet ser vi en rund figur, der indeslutter et gult og et grønt felt. Disse to felter er igen hver for sig markeret ved en trekant. Dette symboliserer, at hvert af disse to felter udtrykker et levende væsen. Det gule felt symboliserer, at dette væsen er et hunkønsvæsen, mens det grønne felt symboliserer, at dette væsen udgør et hankønsvæsen. De udgør altså hver især et enpolet væsen. De to kryds betyder, at de to væsener gensidigt er forelsket i hinanden og befinder sig i en parringsakt. Den mindre figur med det gule og grønne felt symboliserer de to parters modsatte poler. Det gule felt i hankøns-

væsenets område betyder dette væsens feminine pol, mens det grønne felt i det feminine væsens område betyder dette væsens maskuline pol. Den orangefarvede glorie omkring væsenerne betyder, at de tilhører dyreriget.

Den orangefarvede figur nedenfor parringsfiguren symboliserer, at enpolet-hedens område er dyrerigets og krigens domæne, men parringsakten er udløsningen af Guds ånds lys i dette mørkets domæne.

35.5 Han- og hunkønsvæsenernes domæne i spiralkredsløbet

Lige over parringsfiguren, mellem de punkterede linier ser vi her et grønt og et gult felt. Disse to felter viser de to polers udfoldelseskapacitet i hunkønsvæsenerne i dyreriget, hvor de ufærdige mennesker også mere eller mindre hører hjemme. Dyreriget er her markeret ved området mellem de punkterede linier, der hviler på dyrerigets trin forneden på symbolet. Vi ser her, hvorledes det maskuline princip (grøn farve) degenererer ned til en mindste udfoldelsestilstand for atter at udvikle sig til en større kapacitet. Samtidig ser vi, at det feminine princip (gul farve) er det dominerende eller det førende i væsenerne her i denne zone, der jo er det samme som dyreriget, og disse væsener kender vi som hunkønsvæsener. – Længere oppe i det samme felt mellem de punkterede linier ser vi også det maskuline og det feminine princip symboliseret. Men her er det det feminine princip, der fremtræder i sin mindste udfoldelse, og det maskuline princip der er det førende. Og vi kender disse væsener som hankønsvæsener. Dyrerigets væsener er på grund af den viste polstruktur således hankøns- og hunkønsvæsener,

der igen er det samme som enpoledede væsener. - Højere oppe i samme felt ser vi et område, der skal symbolisere mørkets kulmination i det her berørte spiralkredsløb. Vi ser, at dette mørke er markeret ved streger og fortsætter ind i felterne til højre men i aftagende form. Helt oppe foroven ser vi at lyset (det hvide felt) begynder i dyreriget og ligeledes fortsætter ind i felterne til højre, men i en tiltagende form. Disse felter udtrykker således som allerede påvist forneden ved farverne: menneskeriget, visdomsriget, den guddommelige verden og salighedsriget. Vi ser dette lys kulminere eller fremtræde i sin største udfoldelsestilstand i den guddommelige verden, der også udtrykkes som intuitionsriget, fordi det bæres af intuitionsevnen (blå farve). Efter dette felt tager lyset atter af eller degenererer helt ned til sin latente eller mindsteudfoldelsestilstand i et nyt kredsløbs dyrerige. Herefter tager det atter til og fortsætter på samme måde ind i dette kredsløbs riger, som det har gjort i det forudgående kredsløb.

35.6 Det færdige menneske i Guds billede

På feltet over det blå trin, der som nævnt udtrykker den guddommelige verden, ser vi en figur med en blå aura omkring. Denne figur udtrykker et totalt fuldkomment dobbeltpolet væsen. Dets gule felt er dets feminine princip, og det grønne felt er dets maskuline princip. Den hvide trekant betyder jeget i dette væsen. Her er begge principperne eller de seksuelle poler jævnbyrdige. At det grønne felt her på symbolet er mindre end det gule felt betyder ikke, at den maskuline pol her er i mindre

udfoldelse end den feminine pol. Begge poler er her i absolut ligevægt. Og væsenet er derfor her ikke noget specielt hankøn- eller hunkønsvæsen. Det er nu helt fri af de dyriske tendenser. Det er blevet til et menneske i renkultur. Det lever nu i en verden, hvor alkærligheden udgør det daglige livsfundament. Det skal ikke mere som dyret dræbe for at leve. Det skal ikke mere have andre levende væseners kød og blod som næringsmiddel eller føde. Det lever nu ikke mere i den dyriske tilstand, hvor dets liv er omgivet af fjendtlige efterstræbelser. Det behøver derfor her ikke mere den kunstige parringskærlighed og dens parringsakt for at opnå den "højeste ild" eller Guds ånds lys og den heraf følgende stimulans og kraft til at leve livet i mørket. Da livet nu er blevet kulminerende lys, salighed og glæde, oplever det ikke Guds ånd som blot et lille glimt af behags- eller vellystfølelse i en parringsakt med et andet væsen, eftersom det nu lever permanent i den højeste ild, hvor selv den mindste berøring med et andet af dette plans væsener er en parringsakt i form af en kulminerende alkærlighedsudløsning til glæde, ikke blot for de pågældende væsener selv, men også for omgivelserne. Alle lever her i kærlighed til alle og ikke som i dyreriget, hvor alle lever i krig med alle. Her er Guds store skaberværk "Mennesket i hans billede efter hans lignelse" totalt fuldført. Og væsenet er blevet et nyt redskab for Guds ånds strålevæld eller alkærlighedsudfoldelse, der lyser og funkler igennem det evige rum, opretholdende sole og verdener og levende væseners mangfoldighed. Alle er draget imod det evige lys i mørket.

35.7 Hvorfor bevidstheden og organismen bliver gammel og skrøbelig

Som vi ser på polprincippernes figurer foroven på symbolet, er væsenernes primære tilstand i virkeligheden dobbeltpolede, eftersom enpolethedsfeltet, som vist på symbolet, kun udgør en sjettedel af hele det kosmiske spiralkredsløb. Enpoletheden eksisterer jo kun, for at mørket kan skabes. Den er ikke skabt for at skulle være den færdige bevidsthedstilstand, men for at væsenet igennem den kunne udvikles til at forstå, hvad der er godt, og hvad der er ondt, og derved få den bevidsthed, der er Guds billede efter hans lignelse, altså en bevidsthedstilstand, der er i absolut total harmoni med Guds primære bevidsthed. Enpoletheden og dermed mørkets skabelse er så at sige kun en kortvarig fornyelsesproces af væsenets livsoplevelses- og manifestationsevne. Den kosmiske bevidsthedstilstand er jo noget, der skabes. Den er ikke et evigt uforanderligt noget således som væsenets jeg. Var den det, kunne den umuligt være bevidsthed. Hvis ikke bevidstheden var en foranderlig ting, ville der ikke eksistere noget levende væsen i verdensaltet, ja der ville overhovedet ikke eksistere noget verdensalt. Bevidstheden er det samme som oplevelse og skabelse af manifestation. Men dette betyder igen bevægelse, forandring og jongleren med materien. Resultatet heraf udgør altså det levende væsens livsoplevelse og manifestation eller skabelse. Bevidstheden er således et produkt af skabelse. Men et produkt af skabelse kan kun eksistere som tids- og rumdimensionelt. Dette vil igen sige, at det kun kan eksistere i tid og rum – ikke i uendelighed og evighed. En skabt ting, ligegyldigt hvilken, er således absolut begyndelse og afslutning underkastet.

Og derfor vil en kosmisk bevidsthed også, således som vi i tidligere analyser har belyst, være forgængelig. Vi ser, at det samme er tilfældet med et væsens fysiske bevidsthed. Den er også skabt, vokser frem til en kulmination og degenererer derefter. Og vi udtrykker denne degenererede bevidsthedstilstand som alderdom. Ser vi ikke netop en mere eller mindre degenereret bevidsthed hos de meget gamle, 95-årige eller 100-årige mennesker. Hvorfor er disse menneskers bevidsthed så degenereret, at de næsten kan være som børn. Hvor er den klare fysiske bevidsthed henne, de havde i deres ungdom og manddom? – Hvorfor bliver deres organisme ligeledes gammel og skrøbelig og væsenet tilsvarende hjælpeløst? – Det er loven for skabte ting, der her har gjort sig gældende. Ingen som helst kan skabe noget, som er permanent eller urokkeligt evigt. Al skabelse hører således ind under tids- og rumdimensionelle love, fordi ingen skabelse kan eksistere uden at være forandring underkastet og dermed bundet til begrænsning i rum og tid.

Da væsenernes kosmiske bevidsthed er begyndelse og afslutning underkastet og således er forgængelig, må væsenets kosmiske bevidsthed skabes påny. Og det er denne skabelsesproces, der finder sted igennem væsenets passage fra salighedsriget igennem mineralriget, planteriget og frem til dyreriget. I dette rige oplever det altså dette mørke eller den kontrast til lyset eller kosmisk bevidsthed, uden hvilken denne bevidsthedstilstand umuligt kunne opnås. Når væsenet har nået denne kosmiske bevidsthed, der kun kan bæres af dets dobbeltpolethed, har det altså nået den tilstand, der er dets primære kosmiske liv. I dette liv fremtræder det altså i sin

totale fulde udfoldelse som "ét med Gud". Det er her blevet det færdige "menneske i Guds billede efter hans lignelse". Med denne fornyelse af bevidstheden kan væsenets evige jeg således i al evighed, kun med de korte afbrydelser i enpoletthedens eller mørkets domæne, blive ved med at forny sin kosmiske bevidsthed og således holde den vedlige frem igennem en uendelig kæde af højere og højere spiralkredsløb. Tænk hvilken guddommelig tilværelse der således er beskåret det levende væsen i mikrokosmos og makrokosmos såvel som i mellemkosmos. I sandhed, verdensaltets grundtone er kærlighed.

35.8 Han- og hunkønsvæsenernes polforvandling

Når væsenernes kosmiske bevidsthed degenererer i de åndelige verdener, skyldes det, at dobbeltpolettheden degenererer. Og den af væsenets seksuelle poler, der sidst udfoldede sig som den førende pol vil nu indgå i en slags hviletilstand, en latent tilstand, hvor den kun er i sin mindre grad af udfoldelse. Den pol, der i samme væsen i dets sidste enpolet tilstand var latent eller i sin mindste udfoldelse, bryder nu frem og overtager føringen i væsenets bevidsthed. Hvis det er den maskuline pol, der således overtager føringen, fremtræder væsenet som et hunkønsvæsen i det nye spiralkredsløb. Hvis det var væsenets feminine pol, der var latent i dets sidste enpolet tilstand og nu bryder frem og overtager føringen af væsenets bevidsthed, bliver det i dets nye spiralkredsløb et hunkønsvæsen. Væsenet har således seksuelt set et dobbelt talent. Det kan ligeså godt fremtræde som hunkønsvæsen eller som hunkønsvæsen og ligeså godt som hunkønsvæsen eller som hunkønsvæsen.

Men det er kun i dets enpolet tilstand, at det fremtræder som hunkønsvæsen eller hunkønsvæsen. Dette vil igen sige, at det hovedsageligt er i dyreriget, det er et enpolet væsen. I spiralens andre riger er det dobbeltpolet. Dette er symboliseret på symbolet foroven ved de to lange vandrette afsnit, der hver rummer et gult og et grønt felt, der henholdsvis udtrykker den feminine pol og den maskuline pol. Vi ser, at disse poler er jævnbrydige i spiralens riger med undtagelse af dyreriget og i et lille område af planteriget. Men her har væsenet endnu næsten ingen fysisk bevidsthed. Som vi allerede har forklaret, ser vi på symbolet væsenernes enpolet felt i dyrerigets afsnit. Det nederste felt symboliserer det maskuline princip latente eller mindste udfoldelsesområde, mens det feminine princip her er det herskende. Og væsenerne her er hunkønsvæsener, men er dobbeltpolet igennem de næste spiralriger indtil det næste dyrerige. Og her er det det feminine princip i væsenerne, der er i sin mindste udfoldelsestilstand, mens det maskuline princip i væsenerne her er det førende eller herskende. Og væsenerne er således her hunkønsvæsener. Disse vil så igen blive dobbeltpolet igennem de følgende kosmiske spiralriger og i det her efterfølgende dyrerige atter blive hunkønsvæsener, for atter at blive hunkønsvæsener i det næste dyrerige og således fortsættende i det uendelige. Vi ser, at det samme er symboliseret i den øverste lange vandrette figur. Den viser blot at de væsener, der er hunkønsvæsener, er samtidige med de væsener, der er hunkønsvæsener i samme dyrerige. I næste dyrerige vil disse hunkønsvæsener blive hunkønsvæsener og de andre væsener, der er hunkønsvæsener i det nuværende dyrerige, blive hunkønsvæsener.

væsener og derefter atter blive hunkøns-
væsener i næste spirals dyrerige og således
fortsættende i det uendelige.

Vi ser her, at et væsens seksuelle
polkredsløb strækker sig over to kosmiske
spiralkredsløb. I disse to kredsløbs dyreri-
ger har væsenet således opnået at være
hankønsvæsen og hunkønsvæsen og der-
ved oplevet begge principper til fuldkom-
menhed. At væsenernes seksuelle kreds-
løb strækker sig over to spiralkredsløb er
en uundgåelig betingelse for, at der samti-
dig kan være hankønsvæsener og hunkøn-
svæsener. Hvis disse ikke var samtidige,
kunne befrugtning eller parringstilstanden
ikke finde sted. Og dyreriget eller mørkets

epoke ville være en total umulighed i det
kosmiske spiralkredsløb. Og uden mørkets
oplevelse ville intet som helst væsen kun-
ne blive til mennesket i Guds billede efter
hans lignelse. Og de åndelige eller kosmi-
ske verdener i spiralkredsløbet ville ligele-
des være en total umulighed. Og vi ser
således her, at de evige kosmiske love
igennem polprincippet eller “den højeste
ild” garanterer alle eksisterende levende
væsener en urokkelig vej gennem mørket
til det evige lys i de højeste kosmiske
alkærlighedens og salighedens verdener,
der er det samme som det, igennem alle
tider på forskellige måder bebudede
“Himmeriges rige”.